

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 14Co/251/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1512223610
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Javorčíková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2014:1512223610.3

Uznesenie

Krajský súd v Bratislave v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom Pribinova 25, Bratislava, zastúpený: advokátskou kanceláriou: Fridrich Paľko, s.r.o., IČO: 36 864 421, so sídlom Grösslingova 4, Bratislava proti žalovanému: Slovenská republika -Ministerstvo spravodlivosti SR, IČO: 00 166 073, so sídlom Župné námestie č. 13, 813 11 Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, o návrhu navrhovateľa na prerušenie konania, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Okresného súdu Bratislava V v Bratislave č.k. 14C/156/2014-82 zo dňa 1.4.2014, pomerom hlasov 3:0 takto

rozhodol:

Krajský súd v Bratislave uznesenie Okresného súdu Bratislava V v Bratislave č.k. 14C/156/2014-82 zo dňa 1.4.2014 p o t v r d z u j e .

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením súd prvého stupňa zamietol návrh žalobcu na prerušenie konania až do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu SR o ústavnej sťažnosti, ktorej predmetom je rozhodnutie o porušení práva žalobcu na zákonného sudcu a práva na nestranný súd.

Z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že žalobca žiadal zrušenie nariadeného termínu pojednávania dňa 4.3.2014 a prerušenie konania podľa ust. § 109 ods. 1, písm. b) a ods. 2, písm. c) O.s.p., vo veci o náhrade škody a nemajetkovej ujmy v spojených veciach vedených pod sp. zn. 14C/156/12. Návrh odôvodnil tým, že doposiaľ nebolo ústavne konformným spôsobom vyriešené ustanovenie zákonného sudcu a pridelenie veci na prejednanie a rozhodnutie nestrannému súdu. Keď nedôjde k ústavne konformnému prerokovaniu objektívnej námietky vznesenej žalobcom skôr, ako vo veci otvorí súd pojednávanie, dopustí sa tým súd odmietnutia spravodlivosti v zmysle čl.46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky. Prerušenie konania požaduje vzhľadom na podanú sťažnosť na Ústavný súd SR podľa čl.127 Ústavy SR, v konaní o ktorej sa rozhoduje o otázke, ktorú nie je súd v tomto konaní oprávnený riešiť, a zároveň ide o konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu. Otvoreniu pojednávania musí predchádzať definitívne vyriešenie otázky zámény namietaného súdu a osoby domnelého zákonného sudcu, ktorý je vo veci doposiaľ povolaný rozhodovať.

Prvostupňový súd poukázal na to, že k spojeniu vecí vedených pod sp. zn. 14C/156/2012 v súlade s § 112 O.s.p. došlo až po nadobudnutí právoplatnosti uznesení Krajského súdu v Bratislave, ktorými rozhodol o tom, že zákonná sudkyňa A.. K. A., Z., ktorej bola vec pridelená náhodným výberom nie je vylúčená z ďalšieho prejednanie a rozhodnutia veci pre jej zaujatosť. Súd poukázal na ustanovenia § 109 ods. 1 písm. b/ veta prvá a § 109 ods.2 písm. c/ O.s.p. a zdôraznil, že zákon dáva súdu možnosť, nie však povinnosť konanie prerušiť. Skutočnosť, že žalobca podal ústavné sťažnosti proti právoplatným uzneseniam Krajského súdu v Bratislave, nie je dôvodom na prerušenie toho konania podľa citovaných ustanovení. Ústavný súd Slovenskej republiky nemožno považovať za taký súdny orgán, ktorému môže byť vec postúpená podľa § 105 ods. 2 OSP. Tam, kde to zákonodarca považoval za vhodné a účelné, vzťah všeobecných súdov a ústavného súdu jednoznačne upravil (§ 109 ods. 1 písm. b) OSP). Súd

preruší konanie podľa § 109 ods. 1 písm. b) druhá veta OSP iba vtedy, ak súd dospel k záveru, že všeobecne záväzný predpis, ktorý sa týka veci, je v rozpore s ústavou, zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, ktorou je SR viazaná (§ 125 ods. 1, písm. a) ústavy). Nie však vtedy ak k takémuto záveru dospel niektorý z účastníkov konania. Navyše žalobca podal ústavné sťažnosti vo všetkých veciach, v ktorých krajské sudy nerozhodli o vylúčení všetkých sudcov súdu, na ktorom prebiehalo exekučné konanie postihnuté podľa žalobcu nesprávnym úradným postupom súdu. Z rozhodovacej činnosti Ústavného súdu SR prvostupňový súd zistil, že sťažnosti žalobcu ústavný súd odmietol pre nedostatok právomoci Ústavného súdu SR na ich prerokovanie a rozhodnutie v zmysle § 127 ods. 1 ústavy.

Ústavný súd SR v týchto rozhodnutiach uviedol, že ústava a ani zákon o ústavnom súde nepripúšťajú, aby si účastník konania zvolil medzi súdnymi orgánmi ochrany porušených základných práv a slobôd. Naopak, čl. 127 ods. 1 ústavy jednoznačne požaduje vyčerpanie všetkých účastníkovi dostupných a účinných prostriedkov nápravy. Takýto postup však vylučuje princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa čl. 127 ods. 1 ústavy a § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde. V tomto prípade v predmetných konaniach teda existuje „iný súd“, a to krajský súd, resp. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ktoré sú povolané na poskytnutie ochrany základným právam sťažovateľa/žalobcu (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 153/96 z 21.08.1997, 3Cdo 102/2013 z 11.03.2013). Ústavný súd SR v uznesení I. ÚS 643/2013-10 z 30.10.2013, ktorým odmietol sťažnosť žalobcu pre nedostatok právomoci Ústavného súdu SR na prerokovanie sťažností a rozhodnutie v odôvodnení okrem iného uviedol, že :

„vzhľadom na totožnosť tak v osobe sťažovateľky, ako aj totožnosť v použitej právnej argumentácii a skutkových okolnostiach, ktoré boli podstatné pre ustálenie záverov všeobecných súdov aj v prípadoch predošlých, dospel ústavný súd k záveru, že vzhľadom na to, že sťažovateľke sú známe dôvody odmietnutia sťažností v obdobných prípadoch a ustálený právny názor ústavného súdu na danú právnu problematiku v závislosti od predmetu napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov (bod 1) a ňou použitej argumentácie bez relevantných zmien, nie je potrebné uvádzať tie isté dôvody odmietnutia, ako to je aj v prípade týchto sťažností. Ústavný súd v takýchto a obdobných prípadoch nemá dôvod meniť svoje už ustálené právne názory, a preto v podrobnostiach odkazuje na už citované svoje skoršie rozhodnutia, v dôsledku čoho pristúpil k odmietnutiu týchto sťažností pre nedostatok svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.“

Prvostupňový súd skonštatoval, že prerušením konania vo veci by mohlo dôjsť k zásahu do práv druhého účastníka konania zaručených mu čl. 46, 48 Ústavy SR. Preto návrh žalobcu na prerušenie konania ako nedôvodný zamietol a po právoplatnosti tohto uznesenia bude pokračovať v konaní.

Proti uzneseniu podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie prostredníctvom svojho právneho zástupcu, podaním zo dňa 14.04.2014. Namietol, že súd vôbec nekonkretizoval prečo sa v čase rozhodovania domnieval, že neboli splnené podmienky na prerušenie konania. Rozhodnutie je preto nepreskúmateľné. Nesúhlasí s tvrdením súdu, že návrh na prerušenie konania nepodporil žiadnymi listinnými dôkazmi. Súdu poslal v prílohe elektronicky sťažnosť Ústavnému súdu SR, takže súd poznal jej obsah a dôvody. Svoj návrh na prerušenie konania riadne odôvodnil. V podanej žalobe upovedomil súd o skutočnostiach nasvedčujúcich tomu, že sudcu, ktorému na tomto súde bola vec pridelená na prejednanie a rozhodnutie, je potrebné z konania vylúčiť. S jeho právnym názorom sa stotožnil napríklad Krajský súd v Trnave v rozhodnutí 11NcC 46/2012-46, ktorý vylúčil v obdobnej veci všetkých sudcov Okresného súdu Dunajská Streda. Rovnako rozhodli aj krajské sudy v Nitre a Prešove. Konanie by preto malo byť rozhodne prerušené až do rozhodnutia Ústavného súdu SR o otázke nestrannosti súdu a sudcu na základe návrhu navrhovateľa. Žiada preto, aby odvolací súd napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil súd prvého stupňa na opätovné prejednanie.

Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) prejednal vec v rozsahu podľa ustanovenia § 212 ods. 1 O.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľa nie je dôvodné.

Podľa § 109 ods. 2 písm. c) O.s.p. pokiaľ súd neurobí iné vhodné opatrenia môže konanie prerušiť, ak prebieha konanie, v ktorom sa rieši otázka, ktorá môže mať význam pre rozhodnutie súdu, alebo ak súd dal na takéto konanie podnet.

Dôvodom návrhu navrhovateľa zo dňa 31.10.2013 na prerušenie konania bolo podanie sťažnosti navrhovateľa na Ústavný súd SR zo dňa v predmetnej veci. Sťažnosťou napadol rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3NcC 137/2012 a domáhal sa vydania nálezu, že týmto rozhodnutím bolo porušené jeho právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, a súčasne zrušenia tohto rozhodnutia a vrátenia veci krajskému súdu na ďalšie konanie.

Súd prvého stupňa sa v napadnutom uznesení jasne vypořiadal s návrhom navrhovateľa na prerušenie konania v súvislosti s konaním na Ústavnom súde SR o jeho sťažnosti. Súd v uznesení neuviedol, že žalobca návrh na prerušenie konanie nepodporil žiadnymi listinnými dôkazmi, ako to tvrdí žalobca v odvolaní. Súd okrem iného poukázal na to, že uznesením Ústavného súdu SR č.k. I. ÚS 643/2013-10 zo dňa 30.10.2013 bola sťažnosť žalobcu v obdobnej veci odmietnutá pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie a rozhodnutie. Tým stratil návrh žalobcu na prerušenie konania aj v tejto veci akýkoľvek vecný aj právny základ. V podanom odvolaní sa k tejto skutočnosti žalobca žiadnym spôsobom nevyjadril.

Z uvedených dôvodov odvolací súd uznesenie súdu prvého stupňa v zmysle § 219 ods. 1,2 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.